

Список використаних джерел:

1. Блеч Г. О. Педагогічне забезпечення якості знань розумово відсталих учнів на уроках природознавства у допоміжній школі / Г. О. Блеч // Дефектологія. – 2007. – № 2. – С. 46–52.
2. Варакута О. М. Дидактичні умови формування природничих понять в учнів початкових класів / О. М. Варакута// Дис. канд. пед. наук. – Тернопіль, 2001. – 219 с.
3. М'якушко О. Особливості засвоєння природничих знань молодшими школярами з важкими порушеннями мовленнєвого розвитку / О. М'якушко // Тези доповідей шостої Міжнародної конференції молодих науковців «Проблема особистості в сучасній науці: результати та перспективи дослідження». – К. : Київський нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – 2003. – С. 68–70.
4. Ягодовский К. П. Вопросы общей методики естествознания / К. П. Ягодовский. – М. : Учпедгиз, 1951. – 365 с.

Оксана Овчарук

Науковий керівник: к. е. н., доц. Стойка В. О.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ

Сучасні ринкові перетворення в економіці України супроводжуються масштабними змінами на ринку праці різким загостренням конкуренції серед найманих працівників і роботодавців та зумовлюють глибокі зміни у сфері зайнятості населення. Соціальний елемент механізму державного регулювання зайнятості передбачає: забезпечення державою соціальної стабільності суспільства; врегулювання соціально-трудових відносин відповідно до ситуації в економіці; створення умов для розвитку соціального партнерства-відносин між найманим працівником, роботодавцем та державою; удосконалення інституту соціального страхування; запровадження заходів соціального захисту населення [2].

Серед соціальних проблем молоді в Україні однією з найважливіших є проблема її недостатньої зайнятості, яка обумовлена низкою причин: невідповідністю між попитом і пропозицією праці, низькою адаптованістю молоді на ринку праці, відсутністю досвіду роботи, підвищеними вимогами щодо працевлаштування (престижу, заробітку), до змісту, характеру і умов праці. Основним показником, що характеризує зайнятість на ринку праці, є рівень зайнятості, який визначається як відношення (у відсотках) кількості зайнятого населення у віці 15–70 років до всього населення зазначеного віку чи населення за відповідною соціально-демографічною ознакою. Молодь вимагає з боку держави особливого соціального захисту, оскільки вона є основним джерелом поповнення економічно активного населення.

Поняття «соціальний захист» відносно нове, почало використовуватись у міжнародних актах в середині ХХ століття, що було викликане

кардинальними змінами в соціальній політиці у багатьох країнах світу, які зумовили необхідність систематизації та координації різноманітних інститутів соціальної сфери з позиції характеристики її захисних функцій. У вітчизняній літературі та національному законодавстві поява і застосування цього поняття пов'язане з трансформацією суспільного ладу країни у 90-х роках. Сьогодні термін «соціальний захист» широко вживається в економічній та юридичній літературі.

Так, автори української юридичної енциклопедії поняття «соціальний захист» визначають як діяльність держави, спрямовану на забезпечення реалізації пріоритетних завдань соціальної політики, найважливіших соціальних прав кожного члена суспільства [1, с. 558–559].

На сьогодні в нашій державі створено певну правову базу щодо соціального захисту молоді, прийнято Постанову Кабінету Міністрів України «Про додаткові заходи щодо реалізації молодіжної житлової політики», Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» та Національної програми «Молодь України». Також постійно йде робота щодо її вдосконалення, підготовлено проекти Законів України «Про молодіжні та дитячі організації», «Про соціальну роботу з дітьми та молоддю» [3, с. 247–266].

Витрати на соціальний захист населення звичайно залежать від можливостей економіки. У країнах з ринковою економікою склалася така система фінансування соціальних програм, об'єктами якої виступає держава, роботодавці та самі одержувачі соціальних виплат, тобто, наймані працівники. Частка кожного з цих джерел суттєво коливається в залежності від країни. Так, якщо частка внесків працівників в Естонії – 0,3%, то у Данії – 26,2%, у Нідерландах – 37,7%, у Словенії – 40,8%. Проте, частка внесків роботодавців в Естонії найбільша – 80,2%, у Румунії – 56,3%, у Данії – 11%. Внески держави найнижчі в Чехії – 18,8% та Естонії – 19,5%, а найвищі у Данії – 62,8 та Німеччині – 70,2% [4]. В Україні з 1 січня 2016 року незалежно від суми нарахованої заробітної плати застосовується єдина ставка ПДФО, розмір якої становить 18%, для роботодавців 22%.

Отже, молодь приблизно вдвічі частіше, ніж представники старших вікових категорій, опиняється в маргінальному становищі при виборі місця праці, непропорційно великою є її частка серед безробітних, найнижчими показниками характеризується рівень її доходів і стартові можливості отримання освіти та самоствердження. В умовах формування ринкового середовища українська молодь вимагає особливої соціальної підтримки та соціального захисту як така, що перебуває в стані формування й утвердження життєвих позицій. Водночас молодь – це майбутнє держави, а тому від забезпечення стартових умов її діяльності залежить подальший розвиток нинішнього суспільства, а також майбутніх поколінь. Цими обставинами пояснюється актуальність дослідження проблем зайнятості та соціального захисту молоді на сучасному етапі національного державотворення України. Таким чином, соціальна політика захисту

молоді має будуватися не стільки на компенсаційних засадах, скільки на забезпеченні соціальних гарантій відповідним групам та створенні умов для максимальної реалізації молоддю своїх інтересів і запитів.

Список використаних джерел:

1. Грішнова О. А. Економіка праці та соціально-трудові відносин: підручник. – 3-тє вид., випр. і доп. / О. А. Грішнова. – К. : Т-во «Знання», КОО, 2007. – 559 с.
2. Дзюбик, С. Д. Основи економічної теорії / С. Д. Дзюбик, О. С. Ривак. – К. : Основи, 2014. – 423 с.
3. Закон України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» // Закони України. Т. 4. – К. : Інститут законодавства Верховної Ради України, 1996. – С. 247–266.
4. Eurostat. Statistics in Focus 40/2009 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_OFF-PUB/KS-SF-09-040/EN/KS-SF-09-040-EN.PDF.

Лілія Огородник

Науковий керівник: д. п. н., проф. Білецька І. О.

**ФОНОЛОГІЧНІ НЕОЛОГІЗМИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ:
СПЕЦИФІКА ЇХ УТВОРЕННЯ**

На сьогодні розвиток мови значною мірою зумовлений розвитком її словотвірної системи – формуванням нових словотвірних моделей слів, видозміною наявних, підвищенням чи зниженням їхньої продуктивності тощо, оскільки «словотвірні моделі ... слугують зручною схемою позначення матеріальної оболонки нових структурних типів знань» [1, с. 17]. Потік нових слів і необхідність їх опису привели до створення особливої галузі лексикології – неології, завданням якої є не лише зареєструвати мовні явища, але й пояснити, чому їх реалізовано саме так, а не інакше. Англійська мова на даному етапі розвитку переживає «неологічний бум», зумовлений причинами екстралінгвістичного та власне лінгвістичного характеру.

Галузь неології досліджувало багато вчених, однак одним із проблемних питань є фонологічні неологізми. Слово неологізм має багато дефініцій, однією з яких є слово, термін або словосполучення, яке було створене недавно для позначення нових понять або надання старим одиницям нової мовної форми. Неологізмом вважають нове слово, або словосполучення нове за змістом чи за формою. О. О. Селіванова у термінологічній енциклопедії «Сучасна лінгвістика» надає доволі повне та об'ємне визначення неологізму: «Неологізм – слово чи сполучення, використані мовою в певний період на позначення нового або вже наявного поняття в новому значенні й усвідомлюється носіями мови» [4, с. 43].

Існують різні класифікації неологізмів. Деякі з них є традиційними.